

РЕШЕНИЕ

№ 23091

гр. София, 09.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4781** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба, подадена от П. М. П., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. Д. С. от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 4, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001898/15.04.2026 г., издадена от М. Т. - полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „г“ от ЗДвП, на жалбоподателя се налага временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че жалбоподател не е собственик на автомобила и не е знаел, че управляваният автомобил е без регистрация. Излагат се съображения, че собственикът на автомобила не е бил надлежно уведомен от ГФ по реда и условията на КЗ, като прекратяването на регистрацията на МПС в тези хипотези не настъпва по силата на закона, като законодател е предвидил процедура и ред за служебно прекратяване регистрацията на пътни превозни средства, която следва да се изпълни, за да е налице законосъобразно упражняване на правомощията на административните органи. Уведомяването на собственик на ППС не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, но счита, че има пряко отношение към субективния елемент на нарушението по чл.175, ал.3 от ЗДвП. Допълва, че ЗППАМ е издадена един ден след като е била служебно възстановена регистрацията поради наличие на валидна застраховка ГО от дата 14.04.2026г, т.е. към датата на издаване на ЗППАМ е отпаднало основанието за прилагане на мярката, продължаването ѝ е несъразмерно и противоречи с целта на закона. Прави искане оспорената

заповед да бъде отменена като незаконосъобразна и прави искане за присъждане на адвокатско възнаграждение ма основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР М. Т. Т., чрез процесуален представител юрк. П., в откритото съдебно заседание моли оспорената заповед да бъде потвърдена по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.04.2026 г. в [населено място] жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Б.“, М2 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Аутолинк България ЕООД с ЕИК[ЕИК]. При извършената от служители на СДВР проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.10 от ЗДвП, считано от 25.11.2025 г., поради липса на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4925167, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо от ЗДвП.

На 15.04.2026г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-001898, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

По делото е приложена застрахователна полица „Гражданска отговорност“, сключена и заплатена на 14.04.2026 г. със срок от 14.04.2026г -10:30 ч. до 13.04.2027г -23:59ч за процесния автомобил. От представената справка от автоматизираната информационна система на МВР се установява, че на 14.04.2026 г. в 09:57 ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила поради наличие на валидна застраховка.

Заповедта е връчена лично на 17.04.2026 г., а жалбата е подадена до съда на 17.04.2026г с вх. №13107/17.04.2026г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 35) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 34) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 от ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от М. Т. Т., който съгласно приложената по делото (л.33) заповед

заема длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група Административно-наказателна дейност на 03 сектор Административно обслужване към отдел ПП СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП.

Съгласно чл.171 от ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. По своята правна природа принудителните административни мерки не са административни наказания. Те не се прилагат с цел санкциониране на вече извършено нарушение, а за предотвратяване, преустановяване или отстраняване на вредните последици от противоправно поведение. Поради това за законосъобразността на всяка ПАМ е необходимо не само формално да е налице предвидена в закона хипотеза, но и прилагането на конкретната мярка да е годно и необходимо средство за постигане на превантивната или преустановителна цел на закона. В случая тази цел липсва към момента на издаване на заповедта. Нарушението, възприето от административния орган, е извършено на 10.04.2026г. Оспорената ПАМ обаче е издадена на 15.04.2026г. Междувременно за автомобила е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на 14.04.2026г, а регистрацията му е служебно възстановена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП, което безспорно е отразено и в справка АИС-КАТ-Регистрация. Следователно към датата на издаване на заповедта не съществува фактическо състояние, което следва да бъде преустановено чрез временно отнемане на СУМПС на водача. Този извод не се променя от обстоятелството, че към момента на проверката автомобилът е бил отразен като служебно дерегистриран. Законосъобразността на ПАМ не може да се свежда единствено до констатацията за минало нарушение, което към момента на прилагане на мярката последиците от това

нарушение са вече преодолені. ПАМ по чл.171 от ЗДвП не е санкция за минало поведение, а средство за непосредствена превенция и преустановяване. Когато административният орган прилага такава мярка след нарушението, след като причината за дерегистрацията е отстранена и регистрацията е възстановена, мярката губи превантивния и преустановителния си характер и се превръща в допълнителна санкционна последица. Това е несъвместимо с чл.22 от ЗАНН, чл.171 от ЗДвП и принципа на съразмерност по чл.6 АПК.

Съдът отчита е специфичната фактическа връзка между твърдяното нарушение и липсата на застраховка „Гражданска отговорност“. Деререгистрацията по чл.143, ал.10 от ЗДвП е била последица именно от липса на такава застраховка. Законът предвижда, че служебно прекратена регистрацията се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Именно това е настъпило в случая. Ето защо, след като причината за прекратяване на регистрацията е отстранена, а регистрацията е възстановена, временното отнемане на СУМПС не допринася за постигане на целта на закона. Допълнително следва да се посочи, че административният орган не е обсъдил релевантните обстоятелства, настъпили след проверката и преди издаване на заповедта – сключването на застраховката, уведомлението от Гаранционния фонд и възстановяването на регистрацията. Органът е бил длъжен да установи всички факти, от значение за издаване на акта към момента на постановяването му, съгласно чл.35 от АПК. Това задължение е особено съществено при налагане на принудителна административна мярка, тъй като при нея е необходимо да се установи не само дали е имало нарушение в минал момент, но и дали към момента на издаване на акта съществува нужда от държавна принуда за постигане на законовата цел. В случая такава преценка липсва. Съдът при извършена проверка дали към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките за прилагане на ПАМ и дали конкретната мярка съответства с целта на закона, приема, че наложената мярка е несъразмерна и безпредметна, тъй като към датата на издаването ѝ автомобилът вече е бил с валидна застраховка „Гражданска отговорност“ и регистрацията му е била възстановена.

При така установеното съдът приема, че оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон, при неизяснена фактическа обстановка и в несъответствие с целта на закона. Налице са отменителните основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК, поради което жалбата следва да бъде уважена, а заповедта – отменена.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК се дължат на жалбоподателя, като по делото са претендирани единствено такива за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, но не и за заплатена държавна такса.

По делото са представени пълномощно и договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че е предоставена безплатна правна помощ на основание на чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗА. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение определено по реда чл. 36, ал. 3 и ал. 4 от ЗА. За да упражни адвокатът това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, като не се нуждае от доказване обстоятелствата, посочени в т. 3. Посочените предпоставки в случая са налице, поради което следва да бъде заплатено от ответника адвокатското възнаграждение. Възнаграждението се определя в размер равностойността в евро на 1000,00 лв., а именно 511,29 евро, и съответства на положения от адвоката труд предвид фактическата и правна сложност на делото, като за ориентир се взема минималния размер по чл. 8, ал. 3 от Наредбата №

1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001898 от 15.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат С. Д. С. от Софийска адвокатска колегия на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата сумата от 511,29 (петстотин и единнадесет евро и двадесет и девет евроцента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: